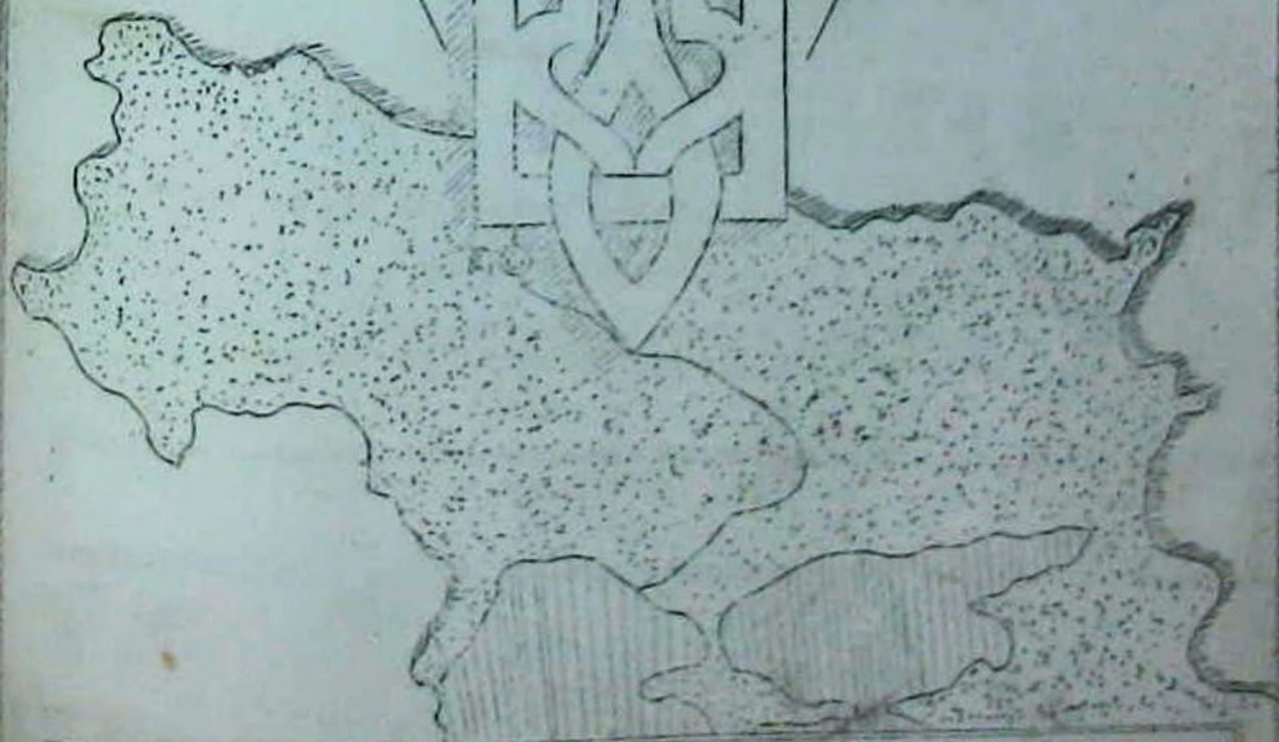

ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ ДЕРЖОВУ!
ВОЛЯ НАРОДАМ!

ВОЛЯ ЛЮДИНІ!

ВІЗВОЛЕННЯ

ШЛЯХ

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

Ч. 3

БЕРЕСЕНЬ

1943

ЛЮТЕНЬ:

- 6.10.1918 відкрито укр.університет у Києві
- 18.10.1918 утворено Українську Народну Раду і проголошено Західно-Українську Народну Республіку.
- 19.10.1596 Берестейське Унія

Листопад:

- 1.II.1918 зайняття українськими військами Львова.
- 1.II.1944 смерть митроп. Андрія гр.Шептицького
- 21.II.1921 розстріл 395-українців ,большевиками під базаром.
- 25.II.1764 Ліквідація московщиною гетьманщини.

ГРУДЕНЬ:

- 4.1271806 смерть на острові Соловки останнього кошового Січі Петра Кальницького
 - 8.1271868 заснування у Львові тов."Прогрес"
 - 1.12.1873 заснування у Львові тов.ім.Тереса Шевченка
-

НА ПРЕС - ФОНД "В.Ш." зложили:

Гостель Віткомб - 52 шл. Жертводавцям ширя й дружня подяки.

З М І С Т

- 1. * . 0 До питання Федорад. східньо-європейських народів
 - 2. - - - Тільки революційним шляхом
 - 3. Д.Отмар Ми і Українська Національна Рада
 - 4. І.В. Виховання молоді
 - 5. Д.С. Гасителі Духи
 - 5. Ігар В. До питання суспільно-громадської діяльності
 - 7. -Бурлат Питання на часі
 - 8. Т.С. Стратегічні і тактичні підсумки
 - 9. Р.Н. Сучасна мова
 - 10. О.С. Драбина головоломної кар'єри/докітання/
 - 11. Н.Н. Далекий Схід - другий мостовий причіпок
-

~~ВИБАЧА: ПРОДАЖ І СУСПІЛЬНА РЕВЕРЕНТУРИ ТП. 34. ОУН. /на правах рукопису /~~
~~РЕДАГУЄ: Колегія~~

В основному часі дуже багато говориться, не бачить ширше про встановлення федераційної форми, як засобу для економічного та політичного єднання цілих народів. Наслідки другої світової війни, які мають свій вияв в тому, що світ властиво поділився на два бльски: східній і західній - все це поставило руба проблему консолідації цілих держав так по одному боці барикади, як і по другому. На наших очах сконсолідувався східній бльок, на заході бувший прем'єр-міністр В.Британії Черчіль ще в початку 1946 р. заговорив про потребу створення унії держав заходу Європи. Так як на сході Європи пороблено ряд договорів, чи то економічно-політичного, чи військово-оборонного характеру, так бачимо щось подібне і на заході Європи. Відома всім унія т.зв.Бенелюксу, потім з ініціативи Бевіна поширено її на Францію і Велику Британію, тепер прибрала форми швидкої реалізації. Такі, що так скажемо, універсальні зрушення в Європі, а посередньо і за Океаном, бо своїм пляном Маршала, США підтримує федераційну консолідацію західньо-європейських держав - дало це привід нашим політикам та публіцистам поширити подібні концепції і на поневолені Росією народи. Поки, однак приступимо до обговорення цієї проблеми ширше, доцільно буде торкнутися самої структури федерації.

На нашу, стасе, думку, коли не бльше, то принайменше існують два типи федерацій, які різко протирічать один другому. Історія багата, нпр. у федерації накиненті згори якоюсь зверхньою силою, щоб успішніше проводити свою загарбницьку політику. Такий рід федерації Україна відчула на своїй спині тричі: першим - була приналежність України-Руси до унії польського короля Ягайли, потім згідно переяславського договору, заключеного в в 1654 р., Україна стала федераційною державою московського царства, і ще пізніше, бо в 20 рр. нашого століття, Україна знова стала предметом федераційного експерименту, тим разом в рамках ССРСР. Як себе почував наш нарід в тих трьох випадках, зайвим було б писати про це. Є ясним над сонце, що такий федераційний зв'язок України з колишньою Польщею, чи з білою або червоною теперішньою Росією - спричинив нашому народові безліч лиха, та загального господарчо-національного занепаду.

Тому то, такий тип федерацій для нашого народу є дуже не популярний. Посунемося ще дальше: так як булоб абсурдом помирити вогонь з водою, так таков з нісенітницею було б пропагувати якусь федерацію України з Росією. Деякі наші люди податні вірити, що оскільки б Росія була демократична, тоді можна було б звязатися з нею. Дозволимо собі на це відповісти, що не тільки було б поглибленням могили для України чергова федерація з Росією, але шкідлившим є навіть сама дискусія на подібну тему. Віками поневолений український нарід не може вірити в переродження воєка в лагідну вірощу. Тим воєком був і є - ніхто інший, як Росія, імперіялістична Росія, яка базується на своєму від давна підготсваному до таких цілей - народові.

Погляньмо, нпр. на поляків. Будучи поневоленими 150 років, і здобувши на короткий час собі державу, вони дуже швидко забули власні роки поневолення і стали не гіршими імперіялістами в стосунку до нас та білорусів, від росіян. Тепер є ми свідками чергового упадку Польщі, але імперіялістичний дух не визитрився з голов білшости поляків. Не перебільшимо, коли скажемо, що цей дух, це спадщина переможної Польщі з часів Болеслава Хороброго, Казимира Великого, Стефана Баторого. Не в бльшій мірі, дух імперіялізму вкорінений в російському народі, який впродовж останніх двох століть осягнув ряд територіяльних здобутків та поневолив десятки бльших і менших народів. З таким народом ніколи не може звязати свою долю Україна!

Існує другий тип федерації, принайменше в теорії: структуров цієї федерації мало б бути вільне злучення незалежних держав, які мали б виділити зі себе /тобто зі своїх делегатів/ наддержавний центр, якого метов було б - довести всі зацікавлені держави

до тісної співпраці в усіх ділянках державного життя, включно до спільної оборонної акції на випадок загрози зі зовні якоїбудь з федераційних держав. Такий тип федерації є тепер в стадії формування в західній Європі. Чи він уконститується і стане добрим зразком для решти світу, чи прямо залякне в процес здійснення, ми можемо тільки ствердити, що такої федерації нам нічого боятися. Бо, оскільки перший тип федерації спирається на диктат імперіалістичного центру /в СРСР - на Росію/, то другий мав би гуртуватися доколя наддержавного тіла, зложеного з вільних делегатів, без окремих упривілейованих уповноважень.

Власне за таку структуру федерації східньо-європейських народів оповілися наші чоловічі політики і публіцисти на еміграції. Питання це тимбільш актуальне, що воно може бути об'єднуючою силою всіх поневолених більшовизмом народів. Про konieczність ведення федераційної політики емігрантам зі сходу, одним представникам поневолених Росією народів, змушує факт, що західні великодержави ніколи не будуть числитися в такій мірі з кожним зокрема, як зі з'єднаною силою.

Тому, що число народів, поневолених Росією по цій війні побільшилося, концепція федерації могла б поширитися від народів Кавказу, через Україну, Білорусь, Прибалтику, народів Центральної Європи включно з Балканами. Такий блок вільних, але тісно пов'язаних зі собою держав, став би в майбутньому правдивим сторожем миру та ладу на сході Європи, тримаючи постійно на живчику Росії оздоровлюючий застрік на випадок, коли б їй захотілося піти на когось з війною. Все ж, такі пляни криють в собі чимало слабих сторінок. Не підлягає сумніву, що в такому федераційному зв'язку могли б виділитися певні симпатизуючі зі собою сторони, які б намагалися в своїх руках тримати ініціативу. Хоча підкреслимо, концепція це в стадії початку, то вже помітні намагання поляків "облиснути" на федераційному екрані. Такою "блисківкою" є ніщо інше, як концепція "інтермаріум"/мендзімоса/. Хоч польська політична верхівка не зайняла ще до цього свого становища, то однак стає проглядним факт, що концепція ця була видвинута немов би для ривалізації з АБН /Антибільшовицький Блок Народів/, чи з Антибільшовицькою Лігою Об'єднаних Народів/АЛОН/, яких то організацій є ініціаторами українці. В цій ривалізаційній грі можна помітити дві засадничі риси, які виступають по обох сторонах - по боці польського інтермаріум та по боці АЛОН. Видвигавши концепцію інтермаріум, поляки вклали в неї духа Ягайлонської доби, чим пішли в розріз теперішнім вимогам поневолених Росією народів. Свого часу польський політично-науковий журнал "Універзум", що виходить в Мюнхені, у зв'язку з концепцією інтермаріум:

"Було помилкою нашої/польської - пр. автора/ політики, що вона не змогла піднятися понад рівень вузького патріотизму і надати федераційного духа народам східньої і центральної Європи в ширших розмірах і не під назвою республіки, але якоюсь більш об'єднуючою назвою, як напр. В.Британія, США, чи СРСР". З цього, отже виникає, що концепція інтермаріум це продовження давно сплісненої вілої Ягайлонської Унії, чи теж продовження "федерації" типу СРСР з цією різницею, що замість Росії, мала б бути режисером Польща. Ясно, що така концепція не може бути прикладом для будьякого народу Східньої, чи Центрально-Південної Європи. Крім того, своєю месіаністичною претенсією, концепція ця міцно проникає польську політичну думку в обличчі народів, яких вона хотіла б ввести на шлях федералізму. Всі народи Європи прекрасно знають, що поляки як дипломати і політики ніколи не відзначалися здоровим глуздом. Навпаки так в сиву давнину, як і в добу незалежності Польщі між двома світовими війнами, польська так внутрішня як і зовнішня політика базувалася на шовінізмі, нереальних аспіраціях, та манії величності.

Такі властивості, це вже не оздоровлюючий чинник на справу федерації і про це добре знають всі сусідні народи. Тим більше

своє дієвим, що поляки зі своїм месіянізмом виступили в момент, коли по суті не являють по собі ні політичної, ні військової сили. Тому то, ця концепція інтернаціоналізму, так і залишилася в польському загомінку, не находячи собі зрозуміння в ширшому світі.

На цьому, однак, пункті, українська концепція федерації східно-європейських народів, піднеслася на значно вищий політичний щабель і своєю безпосередністю та демократичністю, стала власністю тих народів, яким спільно об'єднаною силою виступити проти російського імперіалізму. Українська концепція ставить справу ясно: вільний союз незалежних держав, в якому виключається будь-які воздівські тенденції даного народу; господарча, політична та військова співпраця, але як вільний з вільним. Якраз тільки на таких засадах можна планувати й здійснювати федерацію поневодених більшовиками народів. Чи, однак, поляки зрозуміють духа модерної доби і захочуть зрівнятися і стати рівним партнером з рівними народами, залежати буде від цього успіх чи неуспіх майбутньої федерації східно-європейських народів. Тимчасом, незалежно від того, чи градова доба принесе нам реалізацію федераційних концепцій на провадних свободи і незалежності, чи ні, ми мусимо за кожно ціну шукати собі союзників. Шлях до них веде на північний захід, над Балтику, до Білорусі, до Чехо-Словаччини, до Югославії, а навіть до Болгарії і на схід, до Кавказьких народів і народів Середньої Азії. Там нескорше зрозуміють і в цьому наші політичні шанси, а може навіть і сила.

xxx xxx
xxx

XII. Притягуємо до праці всі здорові, державно-творчі кола української еміграції: використавши її пропагандивну діяльність, звязки серед чужинців, можливості виховання фахових кадрів і культурних сил. Роботу з емігрантами ми тісно пов'язуємо з єднанням з рідними землями та з політичною боротьбою за Українську Державу.

XIII. Ми стоїмо за використання всіх легальних можливостей з метою організації і суспільно-політичної активізації народу, творення власних сил і пропаганди своєї ідеї. У всій громадянській діяльності ми звертаємо головну увагу на боротьбу за маси, за опанування головних ділянок, за вироблення фахових кадрів, за національну солідарність, соціальну справедливість, громадську організованість і самодіяльність.

XIV. Ми стоїмо на становищі, що українське жінцтво є рівноправним і рівноправним чинником української нації і у національно-революційній боротьбі. Тому ми звертаємо увагу на організацію і суспільно-політичну організацію українського жінцтва, на його підготовлення не лише до технічної роботи, але і до ширшої суспільно-політичної, революційної, виховної, громадянської і пропагандивної праці, що б виховати новий тип української жінки громадянки революціонерки і матері борців за Україну.

XV. Вороже наставляючи народ до всякого окупанта-загарбника, ми побороємо всякі ледачі сподівання на чужу допомогу і ласку і виховуємо всенародне прагнення вибороти самостійність і соборність Україні. Всякі сповидні майбутні уступки культурні, господарські, адміністративні чи автономічні, як також всякі політичні комбінації німців у справі України під натиском внутрішньо-політичних сил і зовнішніх подій, вважаємо тактично-політичним маневром, що б використати оманні сподівання і використати опортуністичні елементи для своєї імперіалістично-колоніальної політики й відвернути увагу українського народу від боротьби за повну політичну й господарську незалежність України.

XVI. На тактику в нашій роботі й боротьбі не слід впливати настільки хвили, індивідуальний темперамент, наставлення час в поодиноких теренах, чи ще якась гнана чуттєва реакція. Наша тактика не повинна також плентатися в хвосту та допускати випередити себе стихійним виступам мас, або московсько-більшовицькій та їхній роботі.
/ОУН, її позиції і завдання на еміграції./

ТІЛЬКИ РЕВОЛЮЦІЙНИМ ШЛЯХОМ.

"Большевицькі агенти розпускають всюди чутки, що на Україні йде велике повстання, в яким бере участь півтора мільона людей. Завданням тих чуток є підготувати ґрунт для страшних переслідувань і розстрілів українського народу."

Такі слова висловив один з чільних громадян на скитальцях ні в Європі. В цих словах міститься трагедія українського народу. В тих словах відбивається духове наставлення поважної частини нашої інтелігенції, що з черги катастрофально відбивається на визвольних змаганнях українського народу.

Бо чому відкидати віру, що український народ справді поривається на масову скалю до революції? Хіба звірячі катування ворога не повинні його на цей шлях штовхнути? Хіба спорадичні вістки чужих джерел теж не вказують на революційність українського народу? Хіба тих кількохсот лідарів з УПА, що прорвались з совєтського китла на захід - таки не переконують наших про дійсність революційної боротьби? І відворотно - на чім властиво спирає свої твердження та частина української інтелігенції, що не вірить в революцію на Україні, яка каже, що там дійсно нічого нема, а все це тільки видумки большевицьких агентів, мовляв, "щоби мати причину мордувати український народ?"

Скаже нам дехто: "Бажання революції родить у вас ілюзію, що революція вже там є". Це не правильно. Наші висновки базують на фактах, хочби тих, що подали вище. Але на основі яких фактів ця велика частина нашої інтелігенції, що зовсім відноситься до української революційної боротьби, опирає своє твердження, що на Україні революції нема? Питаємо з усією силою - на яких фактах опираєте свої твердження?

Найбільше пригноблює це, що та частина нашої інтелігенції, яка заперечує існування революції на Україні й несвідомо замикає цим шлях перед визвольними змаганнями України, не відчуває потреби вяснити другого питання - коли не революційний шлях, то який інший? Який інший шлях залишається перед українським народом? Ті, що відкидають революційний шлях мусять виразно на це відповісти. Бо коли не дадуть відповіді, заслужать на закид лихої волі.

Який інший шлях лишається українському народові, коли відкинемо шлях революційної боротьби?

З боку цієї частини української інтелігенції чути нерідко заклики, бідкання, поради: "українці мусять об'єднатися і зтой спосіб зробити на чужих добре вражіння". Далі - "українці мусять поширити розумну пропаганду серед чужих, та представити перед ними всі ті звірства, яких допускається большевицький деспот перед українським народом."

Але вони лише голосно говорять про першу частину своїх переконань, це є - об'єднатися і зробити добре вражіння на чужих, та - говорити правду про Україну, щоби світ довідався про знущання над українським народом. Дальше цього, вони не йдуть - ні кроку! Хоч як воно прикро це говорити, але обі ці надії є в цілості ілюзоричні, не реальні, а тим самим смертельно небезпечні. Це є злуда вірити, що, зробивши гарне вражіння об'єднаних людей, українці тим заслуають собі на признання і реальну поміч. Також небезпечною злудою є думати, що світ, довідавшись про українські терпіння, відразу піде йому на поміч. Повторяємо - це смертельно небезпечні злуди.

Якщо б большевики по закінченні війни хотілиб замиритись і забути за свої дальші агресивні пляни - західні демократії бують радо створили з ним основу співжиття, не дивлячись на це, що діється на Україні, чи в інших підбитих большевиками краях. Це ще не значить, що демократії, лицемірні і гарні кличкі, мають лише в теорії, на папері, на устах. Ні вони вірять в свої гарні шляхотні кличкі. Але вони самі є безсильні, щоби по цілому світі ці кличкі зреалізувати. Внутрі в них теж спаралізовані впли-

всім матеріалістичних філософій. Кожен народ мусить боротися сам за ці ідеї, сам приносити жертви, а йому повинуть сказати тільки, лише де-не-де, і то допоможуть в прямій пропорції до його власних зусиль та до інтересів їхнього народу. Коли якийсь народ виявляє захоплюючий героїзм, він викликає подив в інших і в слід за тим викликає охоту йому допомогти. Також помагає тоді, коли цього вимагає інтерес власного народу. Але щоб хтось помагав комусь, коли той сам не хоче боротися за власні ідеали, і коли це не виходить на користь його народові - такого ще ніхто не стрічав в історії.

Цю прикру правду мусить пізнати уся наша інтелігенція, інакше перед нею чорна доля. Народ, який не хоче боротися за свої ідеали, бо мовляв, це потягає величезні втрати - засуджує себе на смерть. В такому випадку йому залишається друга і одинока можливість: приймати в цілості політичний світогляд тих сил, які його і далять політично, чи навіть національно, винародовлюватись; ставати "почців'м руским людкем", якого любитимуть поляки, чи "аткровенним, харошим халлом", якого любитимуть московські хижачи. Ті, що не вибирають одної, або другої дороги - стають на цілком певний шлях до цілковитого скону.

І такий саме шлях вибрала частина нашої інтелігенції. Вона голосить перед світом і сама перед собою, що советська зорстока диктатура вигублює український народ. Вигублювала колись голодом мільйони невинних селян, нині робить подібне. Також винищує всі прояви української культури. Наша преса переповнена доказами цієї злочинної роботи Москви. І ці докази є впрямі правдиві. На сто відсотків.

Але ж ми робимо з цього дальший висновок. Ми робимо висновок, що коли між Москвою і українським народом прийшло до боротьби на життя і смерть, український народ мусить хапати за зброю, а не конати безборонно. І коли вже маємо говорити про бажання та ілюзії, то наші "ілюзії", все таки, дають українському народові можливість вигри, хочби з дуже негнвними шансами. Та те ілюзії цієї ніби "розважної" частини української інтелігенції, що не вірить в українську революційну боротьбу і замикає очі на очевидні докази її існування - відбирають українському народові всьому надію. Бо знов таки визиваємо однодумців цієї частини інтелігенції: Скажіть виразно, що уся ваша надія на поміч чужих народів. Скажіть це виразно, бо трагічна хвиля вимагає цього. Коли ви скажете це виразно і явно, можна буде розвинути чесну дискусію.

Ми наведемо вам факти, що рахувати всецїло на поміч чужих, це ілюзія. Бо навіть жиди, які мають в світі величезні впливи, мусили кинутись до збройної боротьби за свої ідеали. Чи зійдуть вони переможно, чи ні, покаже іще будучність. Але сам факт, що вони побачили, що без боротьби, без жертв, без проливу крові вони разом зі своїми величезними світовими впливами нічого не зроблять - є багатомовний.

Чи серед тих обставин можна собі уявити, що впливи українців, сягнуть так далеко, що зрушать світ до нового хрестоносного походу проти такої сили, якою є Москва, аби лиш визволити український народ та дати йому самостійну державу? Чи вірить хтось в це? А коли так, то хай скаже це отверто. Бо занедто поважна хвиля, щобі збувати це питання мовчанков.

Та навіть колиб прийшло до третьої світової війни, то не це буде причиною, щобі злагіднити терпіння підбитих Москвою народів і дати їм волю. Якоб прийшло до чергового конфлікту, то скористають з нього лише ті підбиті народи, що зуміють створити в себе дійсну, фізичну силу і нев забезпечити собі самоотїйність. Ті народи, що вже нині шляхом революційної боротьби уворять ту силу і боряться з Москвою дають задатки, що зуміють вдержати свої держави. Бо ж ніхто на їх територіях не захоче вічно вдержувати окупаційних армій, і забезпечувати їм в той спосіб їхню "самостїйність", навіть колиб наївно вірив, що вони верта цього.

Ті наші інтелігенти, які так рівно накликають всіх, щобі

гравду говорити про Україну, про її терпіння, а які водночас і так підливо заперчують революційність українського народу - забувають про своїми заперечуваннями ослаблюють право українського народу на його самостійність. Цей їх фатальний блуд коріниться в тому, що вони думають, що - фізично-мілітарну силу можна створити щойно у власній самостійній державі. А воно є навпаки - фізична мілітарна сила щойно творить свою самостійну державу.

Закінчуючи ці думки, ми скажемо: як вони будуть почуватись, коли наявно переконаються, що Україна на масову скаль кровавилась у революції, а вони не тільки нічим не помагали їй, але, заперечуючи її перед собою і перед світом, вбивали ніж у спину скривавленому рідному братові?

/ "Вісник" ч. 5. 0.0.4.С.У. /

Росія як конгломерат народів повинна перестати існувати, бо її многонаціональна природа і становить основу її імперіялізму!

Всі поневолені большевицько-російським імперіялізмом народи - під прапори Великої Національної Революції Народів!

Дамасія Отмар

МІ І УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА.

Не є таємним і дивовижним той факт, що українське еміграційне суспільство, у всіх його прошарках, без різниці політичних і світоглядових переконань /виключаємо з цього комуністів/ вже давно прагнуло, як прагне і тепер повної консолідації та концентрації національних сил. Така консолідація і концентрація повинна служити українській загальній справі - здійснити ті ідеали, за які в надзвичайно тяжких умовах вже тридцять років кривазиться український народ. Така консолідація і концентрація, незалежно від того в яких ступенях вона б реалізувалася, мусить допомогти Рідним Землям скріпити визвольну-революційну збройну боротьбу. Сьогодні воячка Україна є сконсолідована в одному фронті безпощадної боротьби з ворогами її незалежності і державності. Там на Рідних Землях проблема консолідації абсолютно не існує і тому консолідаційна акція є проблема чисто еміграційна.

Деклярація ОУН/р/ на першій сесії Української Національної Ради прямо і без всіляких двозначників заявила що: "приступаючи до роботи в Українській Національній Раді, хочем бачити в ній втілення ідеї консолідації всіх українських політичних сил на еміграції в боротьбі за визволення своєї батьківщини"... Для всіх нас є незаперечним, що боротьба за Самостійну Соборну Українську Державу "може бути лише революційною за формою і за змістом. Тому всі політичні сили української нації повинні бути спрямовані на те, чого з неминучою konieczністю вимагає такий революційний характер боротьби, а саме: політичної організації широких мас народу, настановлення на боротьбу всіх політично-активних сил народу, збройно-політичної боротьби з існуючим окупаційним режимом і підготовки революційного масового зриву. Якщо цей зрив відбудеться рівночасно з міжнародним конфліктом, то надходить як неминучий вислід дальшої агресії російського імперіялізму, що революційна боротьба українського народу не може від того ані своїх форм, ані свого значення, ані сврїх цілей, не відокремлюючись в той час від спільного фронту і активної участі в цілому зударі з большевицькою Росією. Такий характер визвольної боротьби української нації вимагає наявності єдиного кермуючого і організаційного Центру, що всіма засобами чи то "легального" чи то "незаконного" значення підготовляв би, переводив би і забезпечував би її успіх.

Центром революційної боротьби є і має бути УГВР в дальшому, як об'єднання всіх сил українського народу, які стоять на революційних позиціях".../Деклярація ОУН/р//.

нишої боротьби нічого іншого не принесе. Прикро, але мусимо ствердити, що ці історичні події, які відбуваються на Рідних Землях, де стоїть гостро питання "бути або не бути" на відносно вільній землі в боротьбі на життя і смерть, де діє активний революційний рух спротиву - чинники Національної Ради під увагу не взяли. Прикро - але правдиво!

Ми як Організація ОУН /р/ нічому не змінимо свого відношення до УГВР, хоч ми і приєдналися до праці в Національній Раді, бо ми вважаємо, що ми визвольсько-революційним рухом і Національним Радом не повинні бути прославлені й визнані, а що в їх вільній одній і тій самій самостійницькій політиці, конкретно розуміння ховається у змісті Української Самостійної Соборної Держави. Цей зміст і ця ідея боронити й боронити не УГВР завжди в процесі визвольної боротьби.

Отже з усього раніше наведеного можемо краще підкреслити головне і основне, що ОУН/р/ стоїть на тому, що "Державний Центр лише тоді зможе виконати повністю свою роль у визволенні України, коли він визвольну боротьбу, до її кінця зараз український народ, не внесе за виртшальний фактор загально-національного визволення" /деклярація ОУН/р/. І лише це приведе всю українську еміграцію як в Європі так і за Океаном до нашої мети - до ідейної єдності еміграції з Рідним Краєм.

ІУ. "Всі наші міждержавні стосунки повинні бути підпорядковані єдиній цілі - боротьба за відновлення Української Суверенної Соборної Держави" - /Деклярація ОУН/р/.

І.В.

ВИХОВАННЯ МОЛОДІ.

Виховання молоді - найбільш відповідальна ділянка, тимбільш е на еміграції. В одній своїй промові в Джерсей, маршал Монтегмері сказав: Ми мусимо іти на стрічу будучині з довірою і авантюристичним духом. Мусимо виховати наше юнацтво мужнім фізично, сильним своєю дружбою, рішучим у характері і очайдушним! - Так сказав представник великої сьогоднішньої світової потуги. І справді молодь це не тільки майбутнє народу, це рівнож велика динамічна рушійна сила, яка не рідко змінює обличчя світу.

Виховання молоді, може бути спрямоване великим ідеалам рідного народу і цілого людства, але рівнож може бути спрямоване для інших цілей, так як ми це бачили в гітлерівській Німеччині та совєтській Росії. Вистарчимь зачитувати слова Гітлера про виховання нового покоління німецької молоді: - "ми виростимо молодь перед якою здригнеться світ, молодь різку, вимагаючу, жорстоку... вона повинна бути не вразливою на страждання. В ній не сміє бути ні слабости, ні ніжности. Я хочу бачити в її погляді блиск життя". Це гітлерівська "віра" всьому майже - кінцем з істатії совєтської преси. Не мало викладають труду совєтські виховники для виховання "совєтської людини" головне серед молоді, скільки поучень, як треба переходити до порядку денного не дивлячись на слези матерів й батьків, чи міленьки голодуючих селян, або вмиряючих на примусових роботах, коли в інтересі партії, треба запровадити нацією крплатство, колхозні і в садатських шинелях, - жорстоку, хуліганську отару гераргаста, виховану Сталкіном якраз на тих самих засадах, що виховував Гітлер "нову німецьку молодь".

Е це і інші засади виховання молоді, проповідувані "гуманістами", які знова хотять бачити молодь, як отару спокійних свечок, без душі і життя, без засад національної гідности та християнської моралі.

Особливо не бракує в нас українців, певної групи людей "холодного розуму", які різко протиставляються проти національного виховання.

...
ня молоді. Ті люди накисдуться на "гарячі молоді голови",
робом зносити пониження людської і національної гідності та розбити
"авантюри" і заколочують спокій. Шевченко сказав колись, що це люди
"породи" - "овечеї натури". Вони прагнуть спокою за всяку ціну, зако-
тисучи себе надією, що під чужим мечем можна виховувати молодь на
культурних, демократичних та гуманних засадах, творити з неї "Яремів-
хамових синів", які як і вони навчаться викручувати "і задком і пе-
редном перед паном Федорком" та "лояльно" будуть сподіватись "еволу-
ції" в системі тоталітарних займанців.

Однак, не для нас цей шлях виховання молоді, молодь мусить вми-
ти розрізнити добре від злого, творити те що є добре а безпощадно по-
борквати те що підле і забріхане. Проти фалшивих "фарисей" сказав
колись Христос : "стерекіться книжників, що люблять ходити в довгих
одежах і приймати витання на народних зборах, сидіти наперекі в хра-
мах і возлежати наперших місцях на бенкетях". У яких на устах слова про
"неньку Україну" а в серці облуда і зрада ...

Українська молодь мусить тямити невмгуще "цетерум ценео";
святих і героїв спрагнена, скупана
в сльозах і крові наша земля, щоб
в ідродитись.

Замало нам сьогодні зберігати українську молодь тільки "фізично",
робити з неї "невтральних", тих "ні холодних ні гарячих", які стояли б
остороно боротьби проти червоних імперіалістів та своєю пасивністю
помагали б накладати ярмо на рідний народ в край. Особливо треба
успіомляти, що українська справа, це справа не тільки вищиваних сороч-
чок і гопака, та не соціалізму, а справа за яку жили і вмирали без-
смертні герої княжої, козацької і сучасної України. Українська молодь
і на чужині мусить жити дійсністю, а не оманю соціалістичних гасел
та "мріяти" що українську державу можна здобути порядком "безкровної
еволуції".

Люди повні емоції, прагнення за всяку ціну спокою, вимушувть різні
теорії щоб ними заспокоїти своє сумління та ще других до себе прики-
лити. Всякий героїчний вест, що не приносить "гарячим головам" момен-
тальної матеріальної користі, висміювали не лиш в наші часи, але також
і в минулому. Бо людям тим є чуже поняття духовної сили, кріпності харак-
теру, - що є рушієм всіх подій і всею до стасється. В сьогоднішні часи
нам треба людей з "гарячими головами" і великим розумом, людей типу
Хмельницьких, Мазепинців, Петлярівців. Не сміємо виконувати Дарданелів,
Кучубеїв, Винниченків ... - людей "холодного розуму" і "холодного серця".
Бо цього німає від нас доба, яку ми переживаємо, вимагає добро украї-
нської справи і інтереси цілого українського народу, це спрагнений сво-
боди, всупереч тенденціям "реальних політиків", сьогодні живе і бореть-
ся за вільну українську державу. Коли нація стає загрожена в своїм
існуванні, коли історія римає "бути їй чи не бути" на нас німає на-
роздумування "реальних політиків" та додумуватись математичної роз-
в'язки що забезпечить б перемогу. Нам може служити приклад, як демону зда-
ється "реальних політиків" В.Британії, а переконано, що "реальну"
політику можна вести тільки тоді коли на існує жадна загроза існуванню
нації. Після поразки під Данкерком, здавалось що освітлена В.Британія
не зможе зстоятись проти зороких сил, тоді на нараді воєлційного кабін-
ету тодішній прем'єр В.Черчилль вголосив промову, яка нічим не нагадує
плачом наших рвалістів, але промову прову фематизму, який може тільки
критися з "гарячих головок". Черчилль сказав: "Ми мусимо битися до кін-
ця, сміємо б не коптувати вою і коного з нас. Коли довга історія цьо-
го нашого острова має скінчитись, то чекай мене скінчатись на смерці, як
кошній з нас лягатиме на тій землі, загопаний у власній крові" ...

Такої постави від українського народу та перелонств його молоді ви-
магає від нас цей етап української вільної боротьби, який саме пере-
живає. І українська молодь мусить бути свідомою своєї звадки, виклана
глибокому національному патріотизму і любові до своєї землі, за-
гартована життям, та озброєна незламною дуговою силою, віра і ідеї своїх
великих предків і сучасників, віддасть себе всеніжній службі Батьку, щоб
здійснити мрію своїх попередників, здобути Самостійну Соборну Україн-
ську Державу.

Д. С.

ГАСИТЕЛІ ДУХА.

Сотки літ неволі витворили на Україні особливу породу людей з психікою раба. Навіть події останніх 50-ти років цієї психіки не викоринили. Все, що видала наша нація, за ці роки, героїчного і сильного, ці "реалісти" знеславляють, зогиджують. І коли черговий наш зрив проти тиранії кінчився тимчасовою надрачею, "тверезі політики", радіючи говорили: вправді велика жертва, а чи була вона потрібна? "Та з батогом обуха не перебеш." "Така тактика" потягне за собою велике число жертв. Пропаганда якоїсь "містичної віри" в свою справу і ненависть до тиранії, це ж лише "авантюризм" і т.д. - бітькаються вони.

Тут власне треба ствердити історичний факт, що балканські слов'яни на це що б визволитися з під турецького панування, мустили кілька сот разів "авантюритися" і якщо б замість "авантюризму" були в них люди затруті рабством, так і досі остали б в ярмі. Еспанці 700 літ боролись із Маврами, поки їх вигнали зі своєї країни. Скільки за сімсот літ зложили вони жертв й зусиль і як заводили б у нас "реалісти" над "марно пролитом кровю" але мабуть серед еспанців небагато було рабів, бо жертви їх не були марними і еспанці свою ціль досягнули.

І от що цікаве: на думку наших "реальних політиків", повставати проти чужої тиранії ніколи не було "на часі". На Закарпатті проти мадярів і чехів "не на часі", в Галичині проти Польщі - "не на часі". В час німецької окупації, повставати проти німців було "не на часі", а врешті тепер проти червоного Кремлю, також "не на часі".

Деякі навіть "проливають" крокодилячі сльози над могилами героїв та задувають, що ті жертви були "непотрібні". Іншими словами: що визвольна боротьба українського народу проти всіх окупантів, є витрачуванням "намарно" сил і треба чекати коли врешті Україну "визволять" ті, які при допомозі наших імперіялістів в'їдуть побідно до Золотоверхого Києва. Так думають люди, які звикли до вічних компромісів з насиллям та покійно схиляють свої голови перед кожним новим "паном". Їх думка, що з тираном треба не боротися, а миритися, що б ратувати "своє існування". Ось яка політична "мудрість" криється за їх облудним оболіванням над "даремно" пролитом кровю і "непотрібними" жертвами...

Порода "рабів" і "холоднокровних" політиків несьогоднішня, це старе явище на Україні. Воно зацвіло тоді як на Україні "байструки" Катерини саранов сіли та озлоблялись на тодішню українську самостійницьку еміграцію Орлика, Мировича та інших "мазепинських ворохобників".

Розумовський радив цариці цих кількох "мазепинських бездільників" істерекити. За такі зривопідданчі ідеї цариця йому подякувала, а шість років пізніше наступниця Катерини просто наказала йому "податись в одставку". По тій "одставці" посипались на "цвітучу Україну" реформи: скасовано гетьманщину, зруйновано Січ та закріпачено селянство. Так "оплатилася" угодова політика супроти Москви. Нічого не допомогла гаяльність, "мурич зробив своє, - мурич може відійти". Не може і сьогодні новітнім нашим "демократичним холоднотумачним" політиком.

Відкладаючи ідею активної боротьби з наїзником, - яку ж думку на томість проповідують ті люди? Ддати на - "еволюцію" і зміну відносин в совєцькому раб? А коли б і справді злагіднили більшовики терор та дали "можливість лояльної співпраці", чи тоді порода рабів, що зруть себе "тверезими політиками" помагали б більшовикам заложити колгоспну панщину серед "непокірних" селян та запроваджували б московсько-сталінське православ'я і перекладали б на "рідну мову" твори Леніна і Сталіна для - "просвіти народу..."

Така "тактика лояльної співпраці" дораджувана нашими "тверезими" політиками дає можливість "уникнути непотрібних жертв", але зате засуджує на знищення цілу націю та підкоряє її накинній волі на-

Українка. Ось які чудові "ідеї" криються за істериками наших "демократичних" плачох, що проливають "море сліз" над "нещасними запальними головами авантюристів", які заклинають до "необдуманого" боротьби з тиранією, та "узурпують" собі право вирішити за Україну.

Але чи тактика прихильності компромісів приносить користь? В пам'яті стають довгими рядами тіні попередників з часів коли то загрошені самостійницькими "авантюристами" москалі це приймали собі на службу покірник "хохлів". І що сталося з тими довірливими співробітниками, отими всіма соціалістами і нашими демократами, що пішли в Москву замашні "цвітучою Радянською Україною", як ось: Семен Вітик, Юліян Вачинський, Антін Крушельницький, М. Грушевський, В. Влиниченко, Полозів, М. Далицький, Севрюк, Голубович, Залізник, Дивантський, Мазуренки і десятки інших ... Де вони? Що дала українській справі їх "доляна співпраця" з наїзником?

І скільки таких "вчорашніх" і "сьогоднішніх" прикладів можна навести і словами наших "тверезих політиків" можна спитати: "були це великі жертви, але чи були вони потрібні?" Для української справи - ні! Але були вони потрібні "ад майором Москвоюс гльоріям", на славу червоній Москві, яка на прикладі тих, "тверезих політиків", демонструвала світові, що Україна є з нею і нічого кращого собі не бажає, як даліше волочити московські кайдани та славити "батьшку" нового Небона ...

Тактика "тверезих політиків" чи наших "демократів" які як зогни бояться "невідповідальної роботи" крайних націоналістів, що "терором" накидають українському народові свої визвольні концепції - ні трохи не починається для добра української справи, але веде до посилення нагінки і терору над тими силами "небезпечними елементами" до їх червоні наїзники через цілий час свого панування старяться зліквідувати. Це тактика витворена під впливом пропагандистного гасла "червоних визволителів", які ще краде за наших "тверезих політиків" і різних "псевдо-демократів", завзято "боронять мирне населення цвітучої Радянської України" перед націоналістичними бандерівськими "бандами".

Також саме "боронили" колись Україну московські царі перед мазепинщиною, а опісля червоні "освободителі" перед петлюрівщиною... І тоді і тепер не забракло і своїх, що під такт скрипоту ешафотів, під тект останніх акордів життя народних героїв, винодять свої "демократичні" гасла та "протестують" проти "терору", що його як видно по їх мисленні, не окупанти ведуть, а крайні націоналісти, які "узурпують" собі владу над народом та "змушують" його боротися і класти "непотрібні жертви" в обороні прав вільної людини і народу. Яюсь однак, не бачимо щоб хтось з наших "демократів" відважився продістатись на терени рідної землі, до мігби "остерегти" та "оборонити" український народ перед "терором" бандерівців та "допомігти" йому захити "часливим й радісним життям в демократичній Радянській Україні".

Так, покищо тактику "реальної політики" ведуть наші "псевдо-демократи" далеко поза рідними землями, де не грозить "терор" ні чужих ні своїх" і можна терпеливо чекати "слухного моменту", щоб піти в "останній бій" за Україну, очевидно тільки тоді, як вони зважуть, що вже цей час настав, а тим часом щоб дармо не сидіти, витрачають свою енергію в поборвання "фанатиків" та тих, які по їх думці оставили рідний край та пішли на чужину, щоб робити заколот поміж "поміркованом українськом політичном емігрантам", тих що для своїх "партійних цілей" поширяють між українськом емігрантско-Визвольно-Револьційні Ідеї, а цей не тільки проти інтересів окупантів України, але і проти тактики "тверезих політиків", які ведуть до моральної демобілізації нашого народу, до перетворення його в "позитивий людак" на якого ніхто і уваги не зверне.

Тому тактика мазепишців XVIII віку, і новітніх, тактика тих що ніколи не резигнууть зі свободи і з боротьби за неї, тактика "честливої віри" в справедливість своєї справи і активного протиставлення їй, є єдиною якою бояться окупанти; вона єдина підтримує незламний дух народу, єдина, що з поневоленого народу зробить вільну націю.

Ігор В.

✓ ДО ПИТАННЯ СУСПІЛЬНО - ГРОМАДСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.

Вже в попередніх числах "В.Ш." присвячено кілька статей на тему суспільно-громадської праці на цьому терені. Причин до цього багато, однак не маємо на думці, тому займатися критикою діяльності одиної місцевої укр. установи, щоб тим способом підірвати основи та авторитет СМБ-у в терені. Думаємо, що здорове критика ніколи і нікому не шкідить і не загрожує, а противно - уздоровляє відносини та звертає увагу на такі справи, які часто з таких чи інших причин є легковразливішими, які носять відповідальність за них.

Поважними причинами в недосягненні діяльності СМБ-у, є брак відповідного контактування Централі з низовими осередками. Це нічого що, число цих осередків є вже сьогодні дуже повне, однак вони в більшості творились самочинно, часто навіть без будь-яких указівок, та є передовсім виявом національної зрілості нашого громадянства і заслугами його активної частини. Тож не диво, що всі ті осередки, які зразу приступили до сповнювання своїх обов'язків відносно Централі, вимагають і від неї бодай представника, який допоміг би їм оформити суспільно-громадське життя в їх осередках, та послужив порадою в справах зв'язаних з їх працею і побутом на новім для них терені. Хоч Централі не розпоряджає відповідними матеріальними засобами на поїздки своїх представників в терен, однак це не звільняє її з обов'язків супроти низових осередків. Є багато способів якими з певністю можна усунути перешкоди в контактуванні з тереном, але вони приносять успіх тільки тоді, коли Централі розумітиме, що власне справа ця, повинна бути на першому плані її праці і діяльності.

Одним з засобів, який уможливив висловлювання громадської думки і побажань, є преса. Власне відчувається дошкульний брак укр. преси яка виходила б на цьому терені. За посередництвом своєї преси, місцевого укр. громадянства порушувало б всі питання, які існують в низах і на які ніхто з Централі не звертає уваги. Порядком дискусії, дописів і т.п. на сторінках преси Централі засягала б опінії громадянства, та бачила б дійсний вияв його бажань. Не важне, чи ця преса буде видавана СМБ-ом, чи іншим українським середовищем, а важне щоб вона була відзеркаленням громадської думки та політичних стремлень українського народу в Краю і на еміграції. Однак в теперішньому існуючому стані, анти Централі анти громадянство не розпоряджає так потрібною місцевою укр. пресою.

Не хочемо цим замовчувати існування "Української Думки" - органу СМБ-у. Однак треба ствердити, що досі "У.Д." ні змістом ні літературним рівнем не відповідає вимогам читача, тим більше загалом. На ніщо не придається постійні наївні підкреслення, що "У.Д." є "аполітична" і "аполітична". З цього приводу повстає сумнів, чи взагалі видавці здають собі справу яка властиво є ціль видавання "У.Д."? Чи є можливо щоб тираневик-інформатор політичних світових подій, звався себе "аполітичним"? Або, чи часопис української еміграції, яка тільки з політичних причин опинилась на чужині, може бути "аполітичний"? Було би абсурдом щоб на ту тему вести дискусії. Це, що "У.Д." назвала себе "аполітичною" - це добре, але не в такому сенсі треба розуміти "аполітичність". Аполітичний часопис - це трибуна всіх читачів, цілого громадянства, що цікавиться українським суспільним та політичним життям та висловляє свої думки і прагнення. Тут не може бути односторонності, не можна окреслення "аполітичний" використовувати для особистих цілей. Навіть українська преса на континенті, який не рідко і "У.Д." приписує "політичність" не є односторонньою. На її сторінках можна завжди почути голоси, яких хоч редакція не поділяє, але вони є поміщені порядком дискусії та пошанування вільного слова громадянства. Чи так є і "У.Д."?

- Ні, далеко ні. В ній є поміщені тільки статті авторів, які є запрошені через певні особи. І нпр. статті "Голос крові і совісті" викликали серед громадянства дискусії, і Редакція "У.Д." отримала до поміщення порядком дискусії статті та листи. Однак "аполітична"

і "демократична", "У.Д." не помістила їх, бо вони своїм ~~впливом~~ зовсім погоджувались із твердженням автора статті "Голос крові і совісті". Це впливає на вбогість часопису, і досі не бачимо щоб на сторінках "У.Д." друкували свої статті відомі громадянству укр. журналісти чи публіцисти.

Дуже небезпечний є також неправильний підхід в оцінці низових осередків. Маємо на думці знова статтю, поміщену в числі 30-тим "У.Д." під наголовком "Оживім працю в низових клітинах". Автор п.С. вже не раз на сторінках "У.Д." забирає голос, він є рівнож членом ділової управи С/Б-у. Тому так жакливо вдаряє в очі вбогість ініціативи в терені людини, яка на ділі є організаційним референтом. Автор п.С. підкресливши в статті позитиви С/Б-у, що як виходить є заслугою "гори", дібрався зразу до низових осередків, щоб за всі негативні прояви і "мертвечину" зробити їх відповідальними. Він, між іншим зовсім не слухно, ставить закиди молоді, серед якої на його думку, він "не помічає" активності. Які в цьому причини?... На це мимоволі автор дає сам відповідь. Він пише - "... багато осередків ставлять питання організації Союзу Української Молоді /СУМ/, чи іншої подібної змістом і формами спілки і над цим питанням треба буде серйозно призадуматися".

Отже відповідь ясна, питання організації СУМ-у ставлять низові осередки а не Центральні. Так, в кого тоді брак ініціативи? Що більше, трудно повірити, щоб авторові-організаторові терену, досі не було відомо, що такі низові осередки СУМ-у на терені В.Британії існують більше як пів року, що від часу переїзду на цей терен сумівців і сумівок, де вони не чекаючи на ініціативу Центру /С/Б-у/ самочинно організували свої осередки. Дописи про це були навіть в нашій континентальній пресі а передовсім в органі СУМ-у "Молоде Життя" /Авангард/ - цим автор повинен був поцікавитись.

Рівнож, як довідуємось тиждень перед появою цієї статті в "У.Д." за ініціативою укр. молоді членів СУМ-у, відбулась широка конференція, яка покликала до життя Ініціативний Комітет СУМ-у, та розширила "Еуро" СУМ-у на терені В. Британії, яке ще скорше було затверджене Ц.К. СУМ-у. За таку активність, належиться для молоді признание, а суспільно-громадська установа С/Б, повинна подати помічну руку молоді в організації СУМ-у.

Тимчасом автор статті п.С., в наголовку статті закликає до "оживлення" праці в низах, а в статті поминає факт, що ініціатива молоді далеко випередила його наміри і не находити нічого кращого, як ствердити, що над питанням організації С/М-у, "треба буде серйозно призадуматися"... Тут повстає питання, над чим "призадуматися", над тим, що вже існує? Виходить, що власне авторові не по думи організація С/М-у, тому неначе б взагалі СУМ не існує, каже, що треба "призадуматися" очевидно не над організуванням С/М-у, а над іншою подібною змістом і формами спілок.

Якщо так, то на коли укр. громадянство зберігає в громадських зиттях засади безпартійности, то однак не зберігає їх сам автор, бо тільки з причин партійних поглядів, можна ігнорувати існування СУМ-у та "призадумуватися", щоб творити щось іншого.

Є ще і другий доказ, якщо б на сторінках "У.Д." друкувались не тільки статті п.С., але статті та дописи укр. журналістів та громадянства, тоді на-певно і п.С. побачив би дійсні причини "мертвечини" - що їх він бачить в низах. Наводимо тільки приклади, однак не маємо вести полеміки, бо тільки конечність змушує нас зайнятись справами локального характеру.

Ми є далекі від одобрення всяких безпідставних нарікань та негосподувань одиниць чи гуртків на діяльність С/Б-у, ми знаємо, що такі нарікання не завжди є обгрунтовані і в умовах, яких живемо не легко Централі "догодити" всім. Але ми рівнож за бачимо всіх тих жалів і нарікань низових осередків, щоб не бачити в них і глибокої правди.

Ми не можемо допустити щоб С/Б, як одинока суспільно-громадська установа тратив на своїй сиді і значінні, бо не такмо зруйнувати

це все, що вже зроблено, але багато тяжче здвигнути з розваленої будівлі нову. Нашим завданням є будувати а не руйнувати і тих засад придержуємося все і всюди. Але ми вимагаємо, щоб це розуміли не тільки ми, але і ті, які є відповідальні за тривалість будівлі, яка вичислюється коштом українського громадянства. Тому, чим більше бачимо, що становище СУБ-у в низових осередках захитується, що починає загрожувати розлад, тим більше робитимемо натиск на людей відповідальних за такі наслідки, щоб тим самими ратувати громадське життя перед занепадом.

В нашому житті мусить бути здорова критика і здорова контрола діяльності Централі українським громадянством.

Бурлат.

ПИТАННЯ НА ЧАСІ.

До цього часу не забирали ми ще голосу в тій важливій справі, як створення станової організації бувших військовиків на цьому терені. Тепер, користаючи ласкавою згоди редакції "В.Ш.", хочемо бодай коротко порушити цю справу, - справу настільки тут важливу для цього тут терену, бо на ньому власне по волі, чи неволі знайшлося чи не найбільше число бувших воєнків українців /емігрантів/, а якраз про справу творення станової організації бувших воєнків найменше тут говориться і пишеться, як теж майже нічого в тому напрямі не робиться. Кажемо "майже нічого", бо ніяк не можна поважно потрактувати того, що зробила певна група в Лондоні.

Група ця, замкнувшись у вузько-партійному гетті, робить намагання, щоби почин її не вибрав ширших форм і щоби в той спосіб і в будучому лишився за нею монополія кермування комбатантською організацією. Що воно так, а не інакше виходить з того, що за час своєї тримісячної діяльності не зробила вона нічого в тому напрямі, щоби до співпраці притягнути широкі маси бувших воєнків українців на цьому терені, та заслухати їх думок на цю справу, а вважеться тільки з поодинокими людьми, що за них певна, що вони є її одностайні. З другої сторони робить все можливе, щоби в члені будучої комбатантської організації не попали воєнки, які можуть мати іншу від їхньої думку /випадок з одним старшиною Карп. Січч 1/. Все сама назва комбатантської організації, що її обрала ця група, виключає автоматично від членства всіх бувших воєнків українців, які не служили в українській армії "/ Сове бывших українських воєнків", а не як повинно бути "бывших воєнків українців"/. Вище сказане, а теж спосіб вступу в члені /вимога поруки двох членів цієї групи/ і неофіційні балачки поодиноких людей цієї групи, вказують на те, що до почину того поважно ставитися не можна і почин цей являється тільки черговою марною спробою однієї /чи півтора/ групи втягнути бувших воєнків в свої політичні махінації. Знаючи політичне вироблення бувших воєнків українців, ми впевнені, що спроба цієї групи /як до тепер з українським громадським життям не мала нічого спільного/ не вдасться і на цьому терені буде створена міцна станова організація бувших воєнків, побудована на понадпартійному принципі, що одинока зможе виконати те велике завдання, що на ній лежить.

Щоби не бути зле зрозумілим, хочемо цілою рішучістю ствердити і підчеркнути, що ми за створенням однієї сильної станової організації бувших воєнків і то без огляду на те в якій армії вони не служили б, без огляду на те, які політичні погляди вони тепер мають чи до якої політичної організації чи партії вони тепер належать /за виключенням комуністичної/. Засуджуємо всякі спроби чи намагання ділити бувших воєнків українців на корпусиків, дивізієвників, на воєнків української, канадської, чеської, польської, румунської, червоної чи німецької армії, а тим більше всякий поділ воєнків за їх партійною приналежністю чи місцем народження. Знаємо, що кожна армія інакше підходила до справи вишколу і інакше проводила його в життя і власне станова організація всі ці відмінності мають бути вирівнані і тільки

в ній можемо створити тип воєнка українця, бодай дещо подібного до того, що бореться сьогодні в УПА, тип воєнка українця, що подучить в собі досвід всіх армій, в яких тільки довелося українцям служити. Тільки при взаємній виміні думок і при пізнанні прийомів всіх армій зможемо створити тип воєнка, що в грядучих подіях зможе принести якнайбільше користи нашій Батьківщині.

До ж відноситься політичних поглядів чи партійної приналежності, то ніхто хіба не поважить заперечити того, що в сучасну пору кожний воєнка мусить бути політично думачий і політично вироблений. Часи, коли то воєнки були наємними й шли в бій не за ідеї а тільки ради гроша чи наживи, а все проче їх не цікавило, минули безповоротно, тепер воєнка мусить знати за що війну провадиться і для чого він ризикує своїм життям, бо тільки тоді він зможе дати зі себе максимум зусилля для виршення війни в той чи інший спосіб. Йоним для нас є, що організаційна чи партійна приналежність, зобов'язує людину до певних політичних потягнень, але в жодному випадку не є перешкодою до співпраці у військовому секторі і тим самим до праці в одній становій організації. Хто служив бодай коротко в якій небудь армії знає, що в війську не має часу і місця на всякі партійні розходження. Це саме стосується і комбатантської організації, що її завданням уважасмо в першій мірі плекання військових традицій і поширення їх на якнайширші українські маси та поглиблення військового знання. Ці завдання уважасмо головними і може одиницями, бо всі інші обов'язки станової організації, як опіка над своїми членами і їх родинами, клопотання різних забезпечень і т.п. на цьому терені відпадуть, бо кожний воєнка є рівночасно громадянином і том у належить до суспільно громадської установи, якою являється СУБ і тим самим користує з його опіки.

Хто ж краще, як ми б. воєнки, може зрозуміти той героїський змаг, що його провадить на рідних землях УПА під єдиним політичним надпартійним проводом і там ніхто не питає за партійним білетом чи про те, хто в якій армії служив. Там головне це боротьба за здобуття Української Самостійної Соборної Держави і боротьбу цю всі воєнки УПА ведуть і різниці не роблять. До чого здалися ці різниці тут? Чи не на те тільки, щоби воду мутити, бо так рибку легше зловити? Як не прикро, але такне це зрозуміти годі. Воз коли ми визнаємо боротьбу в краю, то мусимо признати і це, що ми є нічим іншим, як тільки тим вишкільним кошом, звідки у відповідний момент УПА мусить одержати поповнення своїх кадрів, і всі свої зусилля мусимо направляти власне на те, щоби до того моменту бути якнайкраще приготованими.

Маючи на увазі напружену політичну ситуацію, враховуємо, що вже недалекий може той день, коли кожний з нас, служив він у війську чи ні, але як член Нації, що є в поході, мусить зі зброєю в руках стати до вирішного змагу за бути чи не бути Україні самостійною. Одинокі комбатантська організація, побудована на принципах, що ми їх в горі подали, має зє держати все бувших воєнків в бєзпєй готовості і тому повстання такої організації уважасмо konieczнєстю.

МИ МУСИМО НАВЧАТИСЬ САМОЇ МОДЕРНОЇ ВІЙСЬКОВОЇ ШТУКИ, МИ МУСИМО НЕО ВОЛОДИТИ, ЯК ВОЄНКИ ВОЄНЧОЇ НАЦІЇ, ЩО БОРЕТЬСЯ ЗА СВОЄ ВИЗВОЛЕННЯ ВІД РЯКЦІЇ, ТОТАЛІЗМУ Й РАБСТВА!

МИ МУСИМО ЗБРОЄЮ ПИСАТИ НА СТОРІНКАХ ІСТОРІЇ ЛЕДСТВА НАЙПРОГРЕСИВНІШІ ІДЕАЛИ: " С В О Б О Д А Н А Р О Д А М І С В О Б О Д А Л Е Д И Н І ! "

Т. С.

СТРАТЕГІЧНІ І ТАКТИЧНІ ПІДСУМКИ.
/За книжкою ген. Фуллер: "Друга світова війна 1939-45р."/

Кляузевіц дав філософські основи війни. Його ученик Дель-брік вказав про існування двох форм війни - обмеженої і необмеженої.

З цього слідує, що мусить існувати також дві форми стратегії. Першу форму він назвав стратегією знищення, другу стратегією виснаження. Перша вимагає вирішної битви, друга допускає битву між іншими способами: як економічна блокада, політична пропаганда, аж до досягнення політичного закінчення.

Ціль Гітлера-здобути життєвий простір означала війну з Росією. Завдяки початку та велика операція, його стратегічна проблема була покінчена Польщу, Францію і Англію - кожну зокрема. За ними ще стояла Америка - тому, щоб історія I-шої світової війни не повторилася, треба було за всяку ціну держати великий запас сили поза війною. Це означало, що війна мусить бути короткотривалка. Який стан стратегії найліпше відповідає тій вимозі? Відповідь на це питання є важка, бо без цього важко зрозуміти, як це сталося, що Німеччина, помімо багатьох речей в її користь, не змогла провести до успішного вислідку перед приступленням до війни Америки. Також з другої сторони, як це сталося, що західні Аліанти помімо перемоги, не досягнули своєї політичної цілі.

ТАКТИЧНІ ТЕОРІЇ.

Збройна сила, взявши яко цілість, мусить підчинятися волі одного чоловіка, бо багато-голова армія є потвором. То тіло не може бути утримане яко армія без прохарчування і випосаження. Армія є троякисною організацією в одному тілі: мозок - команда, боєві рамена і внутрішні адміністративні служби. Знищення одної частини потягає за собою загамовання чинностей двох осталих частин. З цього слідує три тактичні предмети. З тих перші: боєві рамена займають зовнішню полосу, або передову; другі і треті предмети займають внутрішню або тилкову полосу. Звідси дві тактичні полоси нападу й оборони.

З-початку першої світової війни фронти розбивалися без крил. Тому що було неможливим розвинути фронт атакувати полосу в заді ворога, тактичною проблемою став прорив. Для досягнення цього примінявано знану методу: проломати щільну у ворожому фронті масою артилерійським вогнем і просунути в щілину армію. Та однак метода мала свої хиби: 1. Потрібно було багато часу до підготовки, 2. Довгий обстріл зраджував місце наміреного прориву. Це давало ворогові час і можливість на протидію. Ту проблему розв'язано в другій світовій війні - ужиттям танків. Вони масувалися скоро і непомітно - атакували негайно без попереднього обстрілу, момент закінчення був захищений - це принесло тактичну революцію.

Тактика паралізування була примінена в 1939 р. в Польщі і з різними модифікаціями протягом цілої другої світової війни - прийняла назву блискавичної війни. Тактика паралізування полягала на атакуванні скорше командних точок ворога, так що боєві частини, заатаковані опісля ставть унерухомлені через брак проводу.

Між тим повстала друга теорія, через механізацію, тим разом не на землі, а в повітрі. Після неї життя цілої операції є не лиш команди, але й цивільне населення. Зломити моральну волю терором означає в наслідках розпад, енергізацію цілої машинерії уряду і військового керівництва.

Террор атакує через деморалізацію розвинув італійський генерал Доугет в своїй книжці "Володіння в повітрі" - "Нація, що раз страждала панування в повітрі, знаходиться під атаками на свої життєві осередки, стес безрадна помімо заходів сухопутних сил..." "З книжки приходить час, коли населення повстає і домагається закінчення війни - ще заки її сухопутні сили мали час зоблізуватися..."

Доугет бачить можливість вирішення тільки при допомозі бомбардування без ужиття сухопутних і морських сил.

Ці дві тактичні теорії, що зродились з досвіду першої світової війни - піднесли проблему війни з фізичної до моральної сфери. В ідеї, ці дві теорії біжать рівнобіжно, - але в застосуванні вони основно різняться. Перша вимагає неподільності армії і повітряних сил, друга опирається на поділ. Армія стається тільки поліційною силою, яка займає околиці по повітряному нападі. Та форма нападу була названа стратегічним бомбардуванням. В першій; акція лежить цілком в мілітарній сфері, вирішна битва дальше лишається на кінці стратегії. В другій - акція в цивільній сфері, розбиття потенціалу цивільного життя стає ціллю повітряної тактики.

Гітлер розвинув свою теорію в двох елементах - атака через пропаганду і напад через скорість діяння боевої сили. Що до моменту часу він приміняв теорію Доугета з ціллю зломати духа ворога перед, а не після лабуху воєнних дій, не фізично, а духовно. Він вірив в доктрину Клявзевица про тотальну війну і стратегію знищення. Він уважав війну як політичний інструмент. Його об'єктом було в короткому часі і при малому знищенні майна знівечити боевого духа ворога.

Ті три теорії начеркнули хід операції другої світової війни. Вони різнилися дуже від першої світової війни. Однак форми і принципи нападу і оборони лишилися дальще, як вони все були від давня

Ф о р м и н а п а д у і о б о р о н и .

На полі битви існує три головні форми нападу: чоловий, криловий і тиловий. Чоловий напад має два типи. Удар скрушення і удар пролому.

1. Т е х н і к а. Удар скрушення полягає на зв'язанні і осадженні ворога, дальше змусити його взяти резерви, скрушити його силу аж до часу, коли ворог не може піддержати напору і до уникнення повного розгрому є змушений до відступу. Переслідування є новим атакую і мусить бути виконане свіжими силами. Удару скрушення в модерних умовах слід уникати, якщо вогнева сила оборонців є більша як нападаючих.

2. Класичним прикладом пролому є битва під Арбеа, виграна Александром Великим першого жовтня 331 р.п. Хр. Маневр полягав на вбитті клина в ворожу лінію.

Криловий напад має два типи: однораменне окрилення і двораменне.

1. Класичним прикладом однораменного окрилення є славний маневр Епамінонда в битві під Леукра 371 р.п. Хр.

2. Прикладом двораменного окрилення може бути маневр Ганнібала під Канна 216 р.п. Хр.

Тиловий напад - не зв'язаний з діями пролому чи окрилення. Він може бути виконаний силою, що діє незалежно від військ, осаджених в головну битву, або боеву лінію. Ужиття лотунства, спадунів, партизанки розвиває значно форму нападу.

Оборона. 3 оборонних тактик існує дві головні категорії: безпосередня і посередня. Посередня оборона, обіймає оборону при допомозі вогня, закриття від взгляду, перешкод. Всі ті посередні способи є допоміжні до безпосередньої оборона.

є три головні форми оборони:

1. Л і н і й н а, 2. П р о с т і р н а, 3. Р у х о м а.

1. Приміри на лінійну оборону; китайський мур, римські гранічні вали, лінії окопів в першій світовій війні і лінія Магіно.

2. Простірна оборона - звичайно названа обороною зглубу у підрізненні до оборони в ширш. Цей систем розвивався в середовищі в будовах фортець і замків. Ті фортифікації творили сітку укріплень в гллуб.

3. Рухом оборона це опанцирення тіла в давнину і босві вои до сучасних танків і панцирів.

На перший погляд виглядало би, що ужиття літаків впровадить нову форму нападу і оборони, а саме вертикальну. Але так не є. Способи нападу і оборони змінилися. Форми нападу і оборони лишаються постійними. Вправді є велика зміна у війні, але вона лежить більше у адміністративній-іменно технічній ділянці, як тактичній. Це є зосмотрення війська повітряним шляхом. Давніше всі рухи були при поверхні - тепер треба додати ще і простірні. Через це битви не відбуваються лише на поверхні - в лініях як 1914-18 але в кубічних просторах. Слід за тим сьогодні поле битви можна порівняти з пачкою з арміями в середині, постійними чи рухомими, котрі мають стало бути готовими до оборони на всі сторони в гору, на фронт, тил і крила, або підприняти офензиву в одному або більше з тих напрямів. Війна є більше зложеною, більше складових частей входить в гру, але розгра дальше відбувається на давньому помості, бо помімо летунства рішення досягається на поверхні землі.

Німецько-польська кампанія 1939 тактично, та коротка кампанія була ударного значіння. Вона була вдалою пробою нападу парализуючого. Вона також дала ясно, що рух більше як сила огня є першим середником акції. В слід за тим, що ціль нападу є нанести розклад більше як нищення. Кампанія була вирішена не через чисельну перевагу, але через швидкість літаків і панцирних сил, оперуючих як о. не неподільна одиниця. Дальше кампанія вказала, що в обличчі механізованого нападу лінійна оборона є перестарілою. Команди і тиллові частини мусять мати засоби скорого руху вперед і назад, і мати протипанцирні оборони. Вкінці, що в тактичних умовах встановлених механізованими силами, команди мусять бути більше децентралізованими як давніше. Координація має бути стиснена радше загальною ідеєю, а не через стисле придерзування плану. Швидкість широко заступєє методи. Швидкість керування спільною ціллю мусять бути ясно зрозуміла всім, що беруть участь.

Фінійсько-російська кампанія вказала, що якийби порог небув слабший не можна його легковажати. Совети уявляючи собі, що показ своєї сили буде вистарчати для застрашення фінів. Гітлер писав у "Майн Кампф": "...людина не посвячує себе для матеріальних інтересів...вона хоче змирати за ідеали. Ідеал фінів була воля, а не спрва Маркса. По друге вона сильно захитала теорію Довлета. Вона вказала, що повітряне бомбардування як і артилерійське є повільним, а не негайним середником поконання ворога. По третє: не сила брої, але її ужиття в умовах по емелля і клімату є важним. Четверте: велика рухливість фінів вказала перевагу над більшовиками більшими що до числа силами.

Вкінці огляду на будучі випадки важливе ствердження: Велика не дарність російського командування, і його цільковитий брак стратегічного зислу, фатальна тактика і хіба адміністрації.

/продовження слідує/

Р.Н.

С у ч а с н е М о л о д ь .

Сучасна молодь, якої духівність та молодечі пориви формувала та зумовляла друга світова війна, перейшовши всі її страхіття, шукає нових шляхів, щоби ві,найти себе знову у своєму рідному українському середовищі. Серед моря різних національностей, в нових обставинах і новому оточенні молодечі душі, повні енергії, не можуть спокійно глядіти, як на рідних землях кипить затягана боротьба за бути чи не бути, за свободу і самостійність українського народу. Повернувшись чи це з військових лав де боролась

добравильно, чи кинута силою, проти німецького чи протибольшевицького підпілля, чи перейшовши всі стрихіття модерної матеріальної боротьби, молодь бачила, як багато "богів", яких для неї створили свої та чужі доктринери провалились, вона з резервою дивиться сьогодні на сучасні чужі інші вві течії та кличі, маючи за основу добачитися за ними нагу та холодну правду, яка все несе користь тільки пропагаторам та власним носіям і яка кров не влі платити чужим наїзним віроісповідникам. Сучасна молодь більш схильна до традиційного, закріпленого у своїм, органічного, до того - що перестояло віки, до того, в чому пливе своя українська кров, що не в силі зрадити; вона схильна стояти при своєму з такою твердою послідовністю, якою колись шла на барикади життя, схильна продовжувати традиції підпільного СМ-у, ліквідованого Москвою на рідних землях.

Сучасна молодь шукає форми, аби в них вишити своє прекрасне життя; вона не хоче розливати його по морях пустої та недоречної самоволі, не хоче своїми силами гнати чужі короби до чужих пристеней, вона надто навчилася цінити своє власне і розуміє своє молодече велике завдання, яке має виконати перед Батьківщиною. Стоячи в рядах СМ-у /Спілки Української Молоді/, яка є понадпартійною, але ідейною національно-соборницькою організацією української молоді, що стоїть на ґрунті християнської молоді - СМ є тим середовищем, в якому кується крицеві характері, що стануть на зміну батькам у боротьбі за права людини і народів, в боротьбі за державність.

Невмируща ідея героїв Вазару - Крут, ідея, за яку по героїськи згинули О. Басараб, Вілас і Данилишин, за яку зложили своє життя полк. Колодінський, Косак, сотн. Голузинський, О. Теліга і незабутній полк. Є. Коновалець, а врешті героїчна боротьба Української Повстанської Армії - цей тернистий шлях народу до свободи - кличе нас в рядах СМ-у продовжувати священне діло.

Москва лютує в Україні! Концтабори Соловки, Колими, Ухто-Печори та інших місць переповнені українцями. По гром української церкви, Всеукраїнської Академії Наук /ВАН/, Спілки Визволення України /СВУ/, і Спілки Української Молоді /СМ/, мордування провідних українських мужів, десятки Згиниць - це один величезний акт обвинувачення невідської системи. Та гряде доба, якої ми будемо творцями, коли то "заговорять і Дніпро і гори"... і тоді ми мусимо стати організованими левими, щоб повернути собі і створити для своїх ідей окредену більшовином насліву молодість. Наказ хвилі вимагає від нас єдності, герту духа і тіла; нас очікує Україна. Тож ставаймо в ряди СМ-у і включаймо себе у вільну боротьбу українського народу в імя Великої Прасли, а вона завжди переможе!

О.С.

Д Р А Б И Н А Г О Л О В О Д О А Н О У

Б. А. Р. І. С. Р. І. /докінчення/

Преса підпільної організації і політичного центру стала в своїй обороні. "Прозакція" і цей злочин зчинив ворог, щоб нас розсверити і розсікти на частини!

Але це був крик вопіюлого в пустині. Ахцїї наші партії росли, як тісто. На редакторському олімпі зручно бивши розгубленого Макогоня, сів мій найкращий приятель, що ходив в ореолі створеної ним слави. Коли він сів на редакторському олімпі то відразу стрікнув їх в пачинку: "Ні, ні! Не виїде! Стара пісня! Ви погнали, ви погнали!" "Ми хвили підкопили: "Ви погнали, ви погнали!" А з другого боку босвище вимагали: "Дайте нам написників!" "Ви написників оховали!" - відповів мій найкращий приятель і стукнув кулаком по столі. Час притязав на нашу партію. Мій найкращий приятель підпертий добрами плечима, сів, як сонце. Уся газету

Він зацікавив похвалами на свою адресу. Він знаменитий редактор. Він геніальний журналіст. Він найважливіший політичний діяч. Він стопроцентовий демократ. Шаленіючи від успіху, він на зборах "Саморської Громади" підняв на сміх партизанські змагання. Обурені цим виступом підвелись з місць і вийшли. Після зборів над вухом його найкращого приятеля прошумів камінь. "Терор"! скрикнув він. "Тут чинять терор!" Ми віддані йому і його партійній доктрині вигукнули: "це робота терористів і організації. До суду їх!" "До суду їх!"

"А кого до суду?" почувлися голоси.

Злочин відбувся в темряві, злочинців не було, але знайти їх треба. І вони знайшлися. Хто по твоєму їх знайшов? Молчки? Та і не дивно, бо ти в нас новак і не дістав ще божого хрещення. Отже їх знайшов ні я, ні ти, а мій найкращий приятель...

"Хто осмілювся зчинити на мене замах?" сказав він.

Натурально той, хто перший підвівся під час його виступу і демонстративно вийшов зі салу. Натурально ті, до кого він посунули. Якщо вони не злочинці, то вони цей злочин закрасили..."

Так він сказав і ми з несподіванки замігли. Потім заплескали в долоні: Хай живе Бувалий!

Мій найкращий приятель ще вище підняв голову. Він тріумфував. Цей дурний випадок, рештою, покладе кінець підпільній організації і винесе його і його партію на вершини слави. Про нього всі говоритимуть і зважатимуть на велике щастя його побачити. Кого хотіли знищити? Сергія Бувалого? За що? За правду!

Чергова газета була в лінотипі. Екзальтований своїми успіхами мій найкращий приятель сів на редакторському столі і писав: "Чорні сили галицької підпільної організації, які здушили українське демократичне тіло, захопили за горло вільну думку вільне слово - кинули камінь на демократичну пресу. Після знищення демократичних часописів, вони напали на речник демократичного слова Сергія Бувалого, найвидатнішого політичного діяча, найтеленовітнішого журналіста і редактора найдемократичнішої робітничо-селянської Правди". Цей замах підготував Агент терористичної організації Володимир Дмитрук - Дударик, коли Сергій Бувалий повертався до дому після демократичного виступу на зборах "Саморської Громади".

Обурена громадськість в Гут-Дорфі кваліфікує цей злочин як злочин, вправлений проти демократичної преси, і злочинця Володимира Дмитрука-Дударика передає до суду!

Сп'янілі і затьмарені градучою слогом, мій найкращий приятель кувал залізо, поки було гаряче. Кинувши цю теленовиту статтю з горло лінотипу, він одним замахом написав на Дмитрука-Дударика заяву і віддав її до суду. Коли з'явилася стаття і поширилася звітка про судову справу між моїм найкращим приятелем і злочинцем Дмитруком-Дудариком, наразі піднялася в Гут-Дорфі температура, бо перший походив зі Східної України, а другий - Західної. Приблизно за цєю однакою піднялася і температура громади. Перші, обурені нападом на Сергія Бувалого, вимагали для злочинця найжорстокішої кари. Другі, знаючи про безпідставне обвинувачення Дмитрука-Дударика, чекали на його виправдання. В один момент люди рідні по крові і плоти стали найсупотлівішими ворогами. Над Гут-Дорфом нависла чорна хмара і маленька електрична іскра могла викликати бурю...

Одні і другі закусивши зуби стали за розпробою і з затямленими диханням чекали на вислід суду. Дмитрук-Дударик ввійшов до судової зали спокійно, з іронічною посмішкою, зрештою, він так, як ходять уст дослідчені злочинці. На суді він себе від бездушної байдужості, немовби цей суд його не стосувався. Так! Почувши на зборах Бувалових уст обраливі слова на адресу партизанів він не зміг цієї обрали і покинув салу. За ним пішли інші. Ну і що? Він зробив так, як йому наказувало його бунтовне сумління, але камінь-замах? Провокація! Зрештою, хай пан Бу-

залий дасть докази...

А доказів, що ствердили би безпосередність чи інспірацію злочину, у мого найкращого приятеля не нашлося. Він вирішив цю гидку справу припинити, щоб буза не помінятися з Дмитруком-Дудариком місцями. Треба було обернути справу так, щоб анулювати її не з своєї вини, але як? Як? Як?... І тут... "вундербар"! Не дарма він мав голову такої невичайної будови. Він накинувся на Дмитрукового оборонця, що справді буз не на своєму у місці і почав вимагати від суду його усунути. Дмитрук-Дударик запротестував. Мій найкращий приятель, зручно це використавши відмалювався від судової репризи, а Дмитрук-Дударик махнув рукою і виїшов зі салі, щоб не роздухувати розпеченої атмосфери. Прибічники одного і другого табору були розчаровані. Вони ганили мого найкращого приятеля, що, не довівши справи до кінця, поставив себе в незручне становище. Другі ганили Дмитрука-Дударика до не посадив Сергія Бузалого на лаву підсудних. Температура не спадала. Могому найкращому приятелю, не дивлячись на пройдені щаблі слави, треба було себе рятувати. Але тут врятував його становище новий випадок, що підніс його на останній щабель головоломної кар'єри.

Я, згадуючи ці дні, божевільно радію! У мене з дня на день достигає думка, що мій найкращий приятель має посланництво з неба. "Вундербар"! Він, як біблійський Мойсей, покликаний перезести через "воду і твердь" вигнаних і бездолевих на обітовану землю. Я вірю в це, як в те що бачу тебе, як в те що я не на Марсі, а на Землі. А ти, мій політичний друже? Але ти звесь час мовчиш... і твоє аскетичне обличчя починає мене дратувати. Я досі не певний чи ти і мною погодаєшся, але... твоє незрозумілу мовчанку беру як згоду. Тоді слухай кінець...

Я сказав, що новий випадок не тільки врятував його захитане становище, а ще і підніс до найвищого щабля драбини головоломної кар'єри. Як? Зовсім просто. Було свято. А на свято, - це, натурально було у вечорі, - понапивалися таборів халамидники. Все сильна сивуха заглушила їхні малопомітні шліхетні риси і оголила найнищі інстинкти. Це були крикуни і анальфібети. Вони були далеко від політики, як, сказано, ти новик від нашої партійної доктрини. Але вони, хай я провалюсь крізь землю, симпатизували підпільній організації, бо вони були крім одного чи двох наших запродавців, галичани...

Коли вони ходили під "мухою" їх не цікавив людський спокій, - це було пізно ввечорі, - і їх не обходили таборів порядки і закони. Одне слово - їм було море по коліна, а океан трохи вище... Вони, розхмелені позивали з ольоку і зарезали, скажемо, як бики. Хтось висунувся з вікна і нагадав їм, що люди спочивають і не дуже раді їхньому злісному концертowi. "До?" вигукнули вони. "Тепер - демократія! Хочемо - співаємо! Хочемо - ковчимо. Хочемо - співаємо з нечі. Хочемо - спимо у даць." Так вони сказали і натиснули на бокси. Хтось, може той що висунувся з вікна а може інший, а протестувавши, шпурнув на них консервний коробок і у відповідь дістав порцію сліз, від яких танцюють під шкірою мурахи. У когось переповнився келих терпіння і він вилив на естрадників мухоль води. У відповідь до кімнати злетів камінь. Потім ще один до другої... Хтось захоплений своїм подвигом вигукнув: "Ми є найду-чі! Замеріть люди!"

Це один підскочив до нього і гістично засміявся. Він спитав: "Ми найду-чі? Ха-ха! найду-чий Сергій Бузалый - трубадур". Агіркою комуни! Це "спитав перший". Трубадур загіркою комуни? "Такі" сказав другий, до гістично засміявся. "Трубадур загіркою комуни"! Він мав газету, а в газеті знайде місце для кожного... і для тебе...

Перший зігнувся і відвалив з брукву камінь. "До?" сказав він ми є найду-чі... Вперед, фрєєррі! На трубадурі!"

Так він сказав і впірнув в тапразу. За ним же хтось, а той

ще підбу, він, влетів до батьку - до своєї кімнати. Коли він влетів до кімнати, то, висунувшись з вікна, почув : брязь! брязь! Це естрадники товкли вікна. Вони товкли підряд, бо в їх очах хиталась темрява. Тому вони мали широкий обсяг острілу і обстріляли в колі всі сусідські вікна..

В кімнатах вибухнув галас. Щоб не ускочити в біду, витверділи естрадники зникли. У таборі заворушилися люди , як цурпки. Буть -? хто бо ? терористи, крикнули ми. Де вони?...

Їх довго не шукали. Хтось пустив поліцію на слід і поліція потягла напів сонних дочинців до таборської клітки... Але метушня не втихомирилася. Навпаки, вона що хвилани зростала, нагадуючи своїм клетотом загибель Помпей. У полум, і ро бурханих пристрастей роз, одненої маси ми нарекли мого найкращого приятеля мучеником за волю і правду. Ми протестували проти націоналістичних терористів на мітингах і розпалили людей до білої горячки. Про цей випадок кричала наша газета, а їй вторили братні "соціалістичний шлях" і "Пятниця". Ми кричали скрізь і всьди, вимагаючи ви. волити емігрантів від підпільної організації, що вчинила дикий напад на наймудрішу , найсвітлішу, найбільшу з поміж нас людину. Терористи від свого злочину відмовлялися. Ми невинні, кричали вони. Але це халання втопачного за соломинку, бо ними зацікавилися національний комітет і органи окупаційної влади. Ми вискочили вперед, як верхівець поміж густих верхівців на гіпподромі, і в один момент наблизилися до фінішу. "Зундербар!" я напевно кажу, що це велику гру ми виграли. Ми виграли!... Але чого ти регочешся? Цей діявольський сміх..."

У грудях Семена Заї-двого закипіло, заклекотіло, і я подумав що він ось - ось вибухне, як бомба. Я з острахом спитав: "Чи ти здурів?"

Він , задихавчись, висипав зі себе якісь обрубки фрази: "Ой!.. Держіть мене..." І вибухнув: "Браво! Браво, політичний друже!" "Чи ти здурів?" спитав я і схопився, але він показав мені рукою на стілець. "Сідай партійний ідіоте!"

"Це образа!"

"Не грай дурня."

"Ти шартусь?"..

Він глянув на мене залитими кров'ю очима. Мене облило холодним потом і я, стів. Він сказав: "Не лякайся. Усе, що я почув, сховаю в тасмниці. Так повинно бути, бо інакше вам і нам капут. Кінець... Вітаю тебе, твого найкращого приятеля і уся вашу бранжу, що так блискуче виконали мої завдання."

"Які?" спитав я.

"Ми вирішили знищити небезпечну українську організацію українськими руками. З вашими пророком нас еднали марксістські ідеї і боротьба з націоналістами, яку він почав з ними раніше, прагнучи добути їхнім коштом собі слави. Тому мої вірні агенти без особливих труднощів спустили його з ланцяга..."

У мене все похолело... Він сказав.. "це тасмниця, але я її відкриваю, бо вона була, є і далі буде тасмниця. Я не кажу тобі тримати уста на колодочці, бо ти сам це зробиш... Щоб знищити нашого ворога до щенту, я і мої вірні агенти увійшли у вашу партію і легально підлили в огонь оливи. Одночасно пустили на ваше го пророка і його сателітів таборових анальфабетів і халамидників, які охоче побавилися з ними в замахи, незробивши їм ніякої шкоди. Він, твій найкращий приятель, як засліплений аспенський бик, кинувся в боротьбу з підпільною організацією і крім основного, одним замахом розколов українців і постяв між ними ворожанчу. Тепер ми дивимось, як вони перегри. чють собі горлянки... Отже він має славу, а ми користь...."

Апокаліптичний страх здушив мені груди і я з розпуки вигукнув: "Бандити! Я підумав... Я!..."

"Ти не підеш... і ти нічого не зробиш, бо я легко вам і вашому найкращому приятелю закину саїдому співпретцю з нашою розвідкою..."

У мене на голові піднялося волосся...

Н.Н.

ДАЛЕКИЙ СХІД -ДРУГИЙ МОСТОВИЙ ПРИЧІЛОК.

Ми в Європі є заобсорбовані подіями, що ближче нас. Тре-
рде становище альянтів відносно Німеччини, створення військової
оборонної унії західньо європейських країв, уніфікація зброї
і скоординування військ. Командування тих країв, врешті переки-
нення повітряних єднань з Америки до Англії. Наші часописи
щодня подають відомості про ці дії. Мало натомість читається про
подію акцію з другої сторони Євразійського континенту на Да-
лекому Сході. Події ідуть там в прискореному темпі і випереджа-
ють події в Європі. Коли Європа є в стані війни нервів і в ста-
ні приготуваннях воєнних операцій - на Далекому Сході провадить-
ся збройна боротьба на велику скалу. Рівно три роки тому назад
в половині серпня впав останній стріл другої світової війни.
Сара. теки в тому самому місяці пролунав перший стріл, що запо-
чаткував третю світову війну, для визволення народів від кому-
нізму. Китай, Манчжурія, Корея, Кххїхїна, Індокитай, Сіам, Малаї, Ві-
рма - це поодинокі воєнні театри. В тих точках перехрещуються
стратегічні інтереси альянтів з другої сторони Советів.
Ходить про бази і воєнні сиртці. Опінія американського ген.
штабу є, щодо ефективного стратегічного бомбардування євразій-
ських просторів американські повітряні бази на Алясці і Ново-
фунляндії не вистарчають. Їх треба перекинути ближче. До цього
відповідає Англія з одної сторони суходолу, а з другої Японія.
Обі бази на островах заплечені природно від сухопутних напа-
дів. Дальше наука другої світової війни вказує, що морський де-
сант і форсування суходолу є незначайно коштовна і ризикозна
справа. В слід за тим головна стратегічно-політична вимога, заде-
рвати мостовий причілок з одної сторони в Європі, а з другою
в Азії, Німеччині і Кореї. Подібність ситуації в цих краях на
двох рісних сторонах суходолу є вдерячка. Обі ці країни є поді-
лені на окупаційні зони. І обох існують партії під впливом ко-
муністичними, які тягнуться до Росії і демократичні, які співпра-
цять з американцями. Але випадки вже пішли трохи дальше в Ко-
реї, як і в Німеччині. 15. серпня ц.р. відбулося проголошення са-
мостійности Кореї. Президент корейської республіки заявив, що
в недовзі дасться об'єднати цілу Корею /ту частину, що під сове-
тською військовою окупацією/ запросив також американське вій-
сько дальше залишатися в Кореї і обороняти від напору, що іде
з півночі. Росія не видала цього уряду і створила свій уряд, а
також військо. Стратегічне значіння Кореї для американців є уні-
катом. Добрі морські пристені, що не замерзають. Випадає база для
сухопутних операцій у північному напрямку в цілі захоплення во-
єнного порту у Владивостотці і тихосіанську ба у на по-
бережжі. В північно-західному напрямі в цілі захоплення транс-
сибірійського шляху в напрямі на Байкал. І врешті третій сухо-
путній напрямок - Порт Артур і Дайрен. Корея, як морська база
об'єднує Японське і Далеке море. Перед нападами і повітря хороне-
на повітряними силами з близьких баз в Японії.

Як бачимо її напрямки граничать з українськими тери-
торіями, Зеленого і Строго Клина. Військові події на Блізкому
Сході можуть в близькій будучині принести політичне оформлення
тих територій. Корея одержала самостійність, хоч вона ніколи не
була незалежною. Американська політика перепропаданна консаквен-
тно на Далекому Сході мусить принести позитивну розв'язку полі-
тичних домагань українців Зеленого і Строго Клина у формі злуки
з материними землями. Якщо стремління малого корейського народу
сьогодні здійснюється, на чергу приходить український народ Зе-
леного і Строго Клина, піддержуваний змаганням цілої української
нації.